

‘Η μυστηριώδης σιλουέττα, πάντα με βήμα πολύ γοργό, πέρασε από πολλούς δρόμους, βγήκε στην πλατεία του ‘Ατόχα, και αφού πέρασε τη Γέφυρα των Τέρψων, και πολλά μικρά και στενά δρομίκια, βγήκε έξω στην έξοχη.

‘Εκεί στάθηκε και με μιά κινήσι του άριστοκρατικού χεριού της, που ήταν λεπτότατο και μακρό, κάλεσε τὸ Ρέντζο.

Αὐτὸς λαχναρισμένος ἀπὸ τὴ γρήγορη πορεία, πλησίασε τὴ μυστηριώδη ἀγνωστή, κι’ ἐκείνη τοῦδασε τὸ χέρι της πὸς ἦταν μέσα σὲ γάντι. Τὸ παρουσιαστικὸ της δὲν τὸν εἶχε ἀπατήσει. Κάτω ἀπὸ τὸ γάντι τὴ αἰσθάνθηκε τὸ χέρι της τρομερὰ λιγνό και ψυχρὸ, τόσο, ὥστε νὰ τὸ παγώσῃ τὸ χέρι.

Ὁ νέος ἔκανε μιά προσπάθεια, γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπό της μέσα ἀπὸ τὸν πέπλο. Μά, μολοντὶ ὁ πέπλος φαίνονταν ἐλαφρῶς, δὺο τὸ κεφάλι ἦταν τυλιγμένο με’ ἕνα ἀκαθόριστο σῦννερο, πὸν ἐκρυβε ἐντελῶς τὰ χαρακτηριστικὰ της.

‘Ισως περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ διακόψῃ τὴ νεκρικὴ ἐκείνη αἰσιή, παρὰ ἀπὸ πάθος, ὁ Ρέντζο ἄρχισε νὰ μιλῇ γι’ ἀγάπη, κι’ ἐπανάλαβε τὴν αἰώνια λιτανεία τοῦ ‘Ερωτος, γιὰ νὰ μιλήσῃ κι’ αὐτὴ και φανερωσὶ ποιά ἦταν. Μά ἡ ἀγνωστή, μ’ ἕνα νέο νεῦμα τοῦ σῦνθεσε περισκεψι, και παίρνοντάς τὸν ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ὠδήγησε μέσα ἀπὸ τοὺς κάμπους.

‘Α! Τὶ λιγνό, τὶ τρομερὰ λιγνό ἦταν ἐκεῖνο τὸ μπράτσο, πὸν μέσα ἀπ’ τὰ φορέματα ἔσφιγγε τὸ δικὸ του σάν μιά τανάλια και τὸν πάγωνε τὰ κόκκαλα! Και τί ἀκαθόριστο και μυστηριώδες ἡ γοητεία της γυναικίαις ἐκείνης πὸν φαίνονταν ἄλλη σάν φάντασμα! Και τί βαρὺ και μυστηριώδες τὸ ἄρωμα της ποδινοιάς σάν τὸν νεκροταφείου!

‘Η νύχτα εἶχε μιά θαυμάσια διαύγεια. Ὁ κάμπος ἀπλώνονταν ὡς πέρα λευκὸς και θλὸς ἴδιος, σάν νάταν σκεπασμένος μ’ ἕνα σάβανο ἀπὸ χιόνι, και στὸ βάθος φαίνονταν τοῖχοι μισοερειπωμένοι, πὸν πίσω ἀπ’ αὐτοὺς ὕψωνόντουσαν μαυρὰ κυπαρίσσια.

‘Η ἀγνωστή βιάδιζε με’ βήμα γοργό, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξι, μά κι’ αὐτὸς ὁ Ρέντζο δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ μιλήσῃ. Στ’ ἀλήθεια, εἰνοιαθε μέσα του ἕνα φόβο, ἕνα φόβο βουθοῦ, πὸν πολλές στιγμές τὸν κυροῦσε και τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ τὴ Δουζουνακὴ μεταίοδοξία του και τὴν πεποίησι στὸν ἐαυτὸ του. Πολλὲς φορές ἤθελε νὰ σταθῇ, μά δὲν μποροῦσε. Με’ μιά δύναμι, ἀπίστευτη σὲ μιά γυναίκα τόσο ἀδύνατη και λιγνή, ἡ ἀγνωστή τὸν τραβοῦσε παρὰ τὴ θέλησί του μέσα ἀπὸ τὸν ἔρημον κάμπο.

‘Ενα θανάσιμο κρὺο πάγωνε ὄλο του τὸ κορμί, και ἡ ἰδέες μπερδωνόντουσαν μέσα στὸ μυαλό του.

Τέλος, ἀπάντα στὸν παροξυσμὸ τοῦ τρόμου, βρήκε τὴ δύναμι γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ :

—Ποῦ πάμε ;

‘Εκείνη δὲν ἀπάντησε κι’ ἐξακολούθησε νὰ τὸν τραβᾷ μαζὺ της. Τότε ἐκείνος προσπάθησε νὰ σταθῇ και εἶπε :

—‘Εγὼ δὲν ἔρχομα.

Μά τοῦ κάκου! ‘Η σκιά ἐκείνη, γυναίκα ἢ δαιμόνιο, ζωντανὴ ἢ πεθαμένη, ἦταν πὸν δυνατὴ ἀπ’ αὐτὸν, εἶχε πὸν γεροῦς μῶνες, εἶχε μεγαλειότερη θέλησι ἀπ’ αὐτὸν.

Τότε ὁ Ρέντζο Τορρέο θυμῆθηκε πὸς εἶχε στὴν τσέπη του, γιὰ λόγους προνοίας, ἕνα ἰνδιάνικο στυλέτο και τὸ ἀναζήτησε με’ τὸ χέρι πὸν ἦταν ἐλεύθερο. Τὸ βρήκε. ‘Ηταν ἐκεῖ. Τὰ τρεμολιάρικα χέρια του χάρθισαν τὴ λαθὸ του.

Μά ἀν ἦταν φάντασμα, σὲ τί θὰ τὸν ὠρελοῦσε ;

Θέλησε νὰ προσευχηθῇ, μά σάν ἀπὸ μαγεία εἶχε λημονήσῃ τὸς προσευχῆς. Παρακάλισε ἀκόμα.

—‘Αφισέ με! ‘Αφισέ με! Μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω! Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη χωρὶς νὰ δῖνῃ προσοχὴ στὰ λόγια του, ἐστραβλώθησε νὰ τὸν τραβᾷ μαζὺ της, ὁ Ρέντζο σάν τρελλός, σταβλῶς ἀπὸ τὸν πανικό, ἔβγαλε τὸ στυλέτο, και τὴ χτύπησε μ’ αὐτό. ‘Η ἀτοαλένια λάμα σκόνταψε ἀπάνω σ’ ἕνα κόκκαλο και τὸ φάντασμα ἔπεσε χάμου βαρὸ.

‘Ακούοντάς το νὰ πέφτῃ χωρὶς νὰ σταθῇ νὰ κυττάξῃ, ὁ Ρέντζο, ἐλεύθερος τέλος ἀπὸ τὴν παράξενῃ μαγεία, ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἄνὰ τρελλός, και μοισοεπαθμένος ἀπὸ τὸ φόβο και τὴν κοῦρασι, δὲν στάθηκε πουθενά, ὡς ὅτου ἔφθασε εἰς τὸ σπίτι του.

Τὴν ἐπομένη ὁ Ρέντζο, καθισμένος στὸ θεωρεῖο τῆς ὕπερου, παρατηροῦσε με’ ἀφηρημάδα τὴ σάλλα, γεμάτη ἀπὸ μεταμφιεσμένους πὸν κοινοῦντουσαν με’ τῆς ἀργῆς συμφωνίας τῶν βῆλς και τῶν ταγκό. ‘Ηταν μόνος. Οἱ φίλοι του εἶχαν κατεθῆ ὄλοι στὴν πλατεία γιὰ νὰ ἀναζητήσουν εὐλοκῆς κατακτήσεις. Μά, αὐτὸς συλλογομένος και ἰθιμμένος, σκεπτόταν δίχως νὰ τὸ θέλῃ τὴν περιπέτεια τοῦ τῆς περασμένης νύχτας.

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Καμμιά ἰδιότης τῆς γυναικίαις δὲν εἶνε πὸν ἀίγουρη και πὸν πολῦτιμη, ἀπ’ τὴν ἀρετὴ τῆς...

‘Ισοκράτης

‘Η γυναίκες, ὅταν ἀποκοτοῦν σύζυγο ἢ ἔρασή, περισσότερο προσέχουν πὸς θὰ φανῇ αὐτὸς εἰς φίλες τους, παρὰ εἰς ἰδίαις πὸν ἔχουν!

Σαμφορ

‘Η γυναίκες γεννήθηκαν γιὰ νὰ μᾶς ἀγαποῦν και γιὰ νὰ παρηγοροῦν τῆς θλίψεις μᾶς... ‘Εμεῖς δὲ γεννηθήκαμε, γιὰ νὰ τῆς ἀγαποῦμε και νὰ τῆς προστατεύομε ἀπ’ τοὺς κινδύνους... ‘Αν διὸ ἔρασαί, θελήσωμε νὰ ἀντιστρέψωμε αὐτὸν τὸν κανόνα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ μείνουν ἡνωμένοι γιὰ πολὺν καιρὸ!

Ντὲ Σεγκὺρ

‘Ο ἔρωσ εἶνε τὸ πὸν ἐγωιστικό ἀπ’ ὄλα τὰ αἰσθήματα. Μερικὸς φορὲς διωσ φτάνει, στὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς ταπεινώσεως και τῆς ἀυταπαρνήσεως!... ‘Όταν συμῆ αὐτό, τότε αὐτὸς ὁ ἔρωσ εἶνε ἀγνός κι’ εἰλικρινής...

Μοντεγκάτσα

‘Η γυναίκα!... Μά και ὄλο ἀκόμη και τρώῃ ἀπ’ τὸν ἄνδρα της, πρέπει νὰ τοῦ ζητᾷ συγγνώμη: Γιατί, γιὰ νὰ τὴ δερῇ ὁ ἄνδρας της, θὰ πῆ πὸς σὲ κάτι τὸν ἐνώδησε!!

Γνωμικό τῆς Μελανθίας

‘Ο Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ ἀπὸ λιθάρι, ἀπὸ κοντάρι, ἀπὸ ἄνδρα πὸν μεθάει, κι’ ἀπὸ γυναίκα πὸν... ἀγαπάει!

Πορτογαλικὸ γνωμικό

‘Η σύζυγος εἶνε ὑποφερτὴ χωρὶς ἀγάπη, μά εἶνε ἀνυπόφορη δίχως τιμῇ...

Αἰκατερίνη Γκρήν

‘Η ντροπὴ εἶνε τὸ ἀμυντικό ὄχυρωμα τῆς γυναικίαις ὀμορφιάς.

ρήτορ Δημάδης

‘Ο Γάμος κι’ ὁ ‘Ερωσ εἶνε ἀδέλφια. Ὁ πρῶτος λέγετα Κáιν, ὁ δεύτερος δὲ... ‘Αβελ!

Νὰ παντρευτῇ κανένας ἢ νὰ μὴν παντρευτῇ!... ‘Ότι και νὰ κάνῃ, θὰ μετανοήσῃ!

Σωκράτης

‘Ηταν ὄνειρο ἢ πραγματικότης ;

Χωρὶς νὰ σκέπτεται τίποτα, χωρὶς νὰ θυμάται τίποτα, εἶχε κοιμηθῇ ὄλην τὴν ἡμέρα. ‘Όταν ζῦπνησε, εἰς ὁ τὸ ἀπόγευμα, δοκίμασε τὸν πανικό τῆς μοναξίαις και πῆγε γιὰ νὰ βρῇ τὸν Πέρικο Φουενσάντα και τοὺς ἄλλους φίλους του και με’ αὐτοὺς, γιὰ νὰ λημονήσῃ ἐκεῖνο πὸν δὲν ἤξερε, ἀν ἦταν πραγματικότης ἢ παραίσθησι, πῆγε στὸ χορὸ τῶν μεταμφιεσμένων πὸν τοῦ ὕποσταντ ἡν πὸν εἰσθυμῆ διασκέδασι.

Σαφνικά, μερικὰ λόγια πὸν πρὸφεραν στὸ πλαιῖο θεωρεῖο, ἔρεθισαν τὴν περιέργειά του. ‘Ακούε διὸ φωνῆς ἀνδρῶν. ‘Η μιά ἔλεγε :

—Νομίζεις λοιπὸν πὸς ὄλοι οἱ συγγραφεῖς ἱστοριῶν τρόμου, ὁ Πόε, ὁ ‘Όφμαν, ὁ Μπωνταλιζ εἶνε φαντασιόπληκτοι ; Μὴν τὸ πιστεύῃς. Στὴν πραγματικὴ ζωὴ ὑπάρχουν περιπτώσεις σάν κι’ ἐκείνες πὸν ἀφηγοῦνται αὐτοί...

Κι’ ἡ ἄλλη φωνῇ :

—Σὲ μένα φαίνοντα ὄλα ὑπερβολικά! Δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο, παρὰ φιλολογία!... ‘Ισως διὰ Φρενοκομεία μόνον νὰ συμβαῖνον τὰ πράγματα πὸν ἀναφέρουν οἱ συγγραφεῖς αὐτοί.

‘Ο συνομιλητῆς του τὸν ἀναφέρουν ζῶσα :

—Στὰ φρενοκομεία ;!... ‘Όχι... Συμβαῖνον εἰς τὴν ζωὴ, φίλε μου. Νὰ αὐτὸ πὸν ἔγινε χθὲς, ἐδὼ στὴ Μαδρίτη, διὸ βήματα ἀπὸ δῶ. Ποτὲ δὲν θ’ ἀκούσῃς πράγμα πὸν παράξενον ἀπ’ αὐτό!... Μιά νέα τοῦ καλοῦ κόσμου, τὴν ὁποία ζεπλάναμε, ὅπως και τότε ἄλλες, ὁ Ρέντζο Τορρέο, και τὴν ἄφησε κατόπιν, αὐτοκτόνη χωρὶς χθὲς ἀπο τὴν ἀπελπίσῃ της. Ἐγὼν πᾶσι τὸ πῶμα της στὸ νεκροτομείο γιὰ νὰ μεροῦρον νὰ τὸ ἀναγνωρίσωμε οἱ δικοί... ‘Ε, λοιπὸν, σήμερα τὸ πρῶτὸ τὸ βρήκαν ἐξω ἀπὸ τὸ νεκροτομείο μ’ ἕνα ‘Ινδιάνικὸ στυλέτο φουτεμένο ἀπάνω στὸ στήθος χωρὶς κανεῖς νὰ μπορῆ νὰ δόσῃ τὴν παραμικρὴ ἐξήγησι στὸ μυστήριον αὐτό.